

The Application of Cross - Cultural Communication in Chinese Course Design

Vittaya Suwannakornrat
Piyawat Wasusirikul
Supitcha Taveetanaviriya

Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of
Technology Krungthep, 2 Nang Linchi Road, Thung
Maha Mek, Sathon, Bangkok 10120 Tel: 09-5834-3505
Email: vittaya.s@mail.rmutk.ac.th

(received 29 September, 2021) (revised 19 November,
2021) (accepted 28 December, 2021)

Abstract

Cross - cultural communication is exchanging the way of thinking and feeling between individuals and groups from different backgrounds and cultures. Good Interpersonal communication skills and great knowledge of other cultures would raise both efficiency and effectiveness in work and daily life, especially Chinese, the second most popular language in Thailand. Even though many people are interested in Chinese, the

problems of teaching and learning methods are difficult to overcome in various ways. Whether textbooks are not capable enough or the ways of teaching do not meet the students' expectation, including the ignorant characters or narrow attitudes of the learners themselves could also become serious obstacles. The findings indicate that the communication elements consist of 4 things: fluency of speech, propriety, accuracy and variety of speeches. Additionally, the essential thing of designing a Chinese course effectively in any skills such as listening, speaking, reading, writing and translation. At the beginning, the learners should give priority to listening skill which is the most relevant way of communication in everyday life. Moreover, both teachers and students can learn to understand how people who belong to different cultures communicate with each other such as body language. Body language is something that should not be neglected in cross - cultural communication because it is the easiest way to communicate without any consideration of the language barrier problems.

Keywords: Communication; Cross - cultural communication; Chinese Teaching

การประยุกต์ใช้การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมใน การจัดการเรียนการสอนภาษาจีน

วิทยา สุวรรณภรณ์
ปิยวัช วสุสิริกุล
สุพิชฌาย์ ทวีธันวิริยา

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
เลขที่ 2 ถนนนางลิ้นจี่ แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพมหานคร
10120 โทรศัพท์ 095-8343505 อีเมล vittaya.s@mail.rmutk.ac.th

วันรับบทความ 29 กันยายน 2564 วันแก้ไขบทความ 19 พฤศจิกายน
2564 วันรับตีพิมพ์บทความ 28 ธันวาคม 2564

บทคัดย่อ

การสื่อสารแลกเปลี่ยนข้ามวัฒนธรรมนั้นเป็นการสื่อสารระหว่างคนหรือกลุ่มที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันซึ่งถือได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจและสื่อสารกันในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการทำงาน หรือการดำรงชีวิต โดยเฉพาะในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมนั้น ภาษาจีน ถือเป็นภาษาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย โดยเฉพาะในประเทศไทย ถือได้ว่าเป็นภาษาที่สองที่มีผู้สนใจเรียนมากเป็นอันดับต้น ๆ ที่ผ่านมามีความต้องการเรียนภาษาจีนจะมีมาก แต่รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนยังมีปัญหา

อยู่ในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นแบบเรียนที่ใช้ในประเทศไทยขาดความเหมาะสม วิธีการสอนที่ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ การไม่ใส่ใจเรียนรู้วัฒนธรรมและสิ่งต่างๆ รอบตัวของผู้เรียน การรับรู้ที่ขาดประสิทธิภาพและทัศนคติที่เป็นอุปสรรค จากการศึกษา พบว่า องค์ประกอบของการสื่อสาร ประกอบด้วย ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของการใช้ภาษา ความถูกต้องของการใช้ภาษา และความหลากหลายที่อยู่ในขอบเขต ซึ่งผู้จัดการเรียนการสอนภาษาจีนควรนำเอาองค์ประกอบของการสื่อสารดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ทั้งในการจัดการเรียนการสอน และการวางโครงสร้างหลักสูตร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสำหรับผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจในทักษะด้านต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน นอกจากนี้แนวทางในการปรับตัวเพื่อช่วยให้สามารถประสบความสำเร็จในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมทั้งผู้สอน และผู้เรียน ได้แก่ การใช้ภาษากาย การเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ เพื่อให้การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของเฉพาะภาษาที่สอง และคู่สนทนาต้องมีในระหว่างการสนทนา เช่น ความสามารถในการส่งสาร ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาเพื่อการเรียนรู้จากสิ่งต่างๆรอบตัว และทำความเข้าใจกับผู้ที่อยู่ท่ามกลางความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม

คำสำคัญ การสื่อสาร การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม การสอนภาษาจีน

บทนำ

การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม (Cross - Cultural Communication) ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญในการทำความเข้าใจ และสื่อสารกันในสภาพแวดล้อมใดสภาพแวดล้อมหนึ่ง เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดประสิทธิผล และประสิทธิภาพในการทำงาน หรือการดำรงชีวิต โดยเฉพาะในสภาพสังคมที่ผู้คนมีความหลากหลายของภูมิหลังทางวัฒนธรรม และสภาพสังคมที่แตกต่างกัน ซึ่งการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้ามวัฒนธรรมนั้น เป็นการสื่อสาร ระหว่างคนหรือกลุ่มที่มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งการสื่อสารมักเกี่ยวข้องกับการผลิต การส่งสาร การรับสาร และการตีความข้อความผ่านสิ่งต่าง ๆ เช่น ภาษาท่าทาง สายตา รวมถึงการแสดงออกของคู่สนทนาที่อาจมีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน (บุญรอด โชติวิจิรา และคณะ, 2561) รวมถึงการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมยังถือได้ว่าเป็นรูปแบบการสื่อสารประเภทหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทกับคนในสังคมปัจจุบันมากขึ้น เนื่องจากการพัฒนาของเทคโนโลยีต่างๆ ทำให้ผู้ที่อยู่กันคนละวัฒนธรรม คนละสภาพสังคม รวมถึงผู้ที่อยู่ห่างไกลกัน และมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน สามารถสื่อสารกันได้ง่ายขึ้น

โดยเฉพาะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยม คือ ภาษาจีน เป็นภาษาที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายทั้งในประเทศ และต่างประเทศ โดยเฉพาะในประเทศไทย ถือได้ว่าเป็นภาษาที่สองที่มีผู้สนใจเรียนมากเป็นอันดับต้น ๆ ในสังคมไทยได้มีการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับภาษาจีนอย่างแพร่หลาย ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงระดับอุดมศึกษา ในปีพ.ศ. 2555 สถานศึกษา

ระดับชั้นพื้นฐานกำหนดให้มีการจัดการเรียนสอนเกี่ยวกับภาษาจีน
อย่างแพร่หลายในโรงเรียน (อุทัยวรรณ เฉลิมชัย, 2553)

ดังนั้น สิ่งที่สำคัญคือการทำให้การจัดการเรียนการสอน
ภาษาจีนเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสำหรับผู้เรียนให้มีทักษะ
ด้านต่างๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน รวมถึงการแปลประโยคได้
ทักษะด้านการฟัง ซึ่งถือเป็นทักษะแรกของการเรียนภาษาที่ควรให้
ความสำคัญ ถ้าหากผู้เรียนฟังไม่เข้าใจ หรือมีปัญหาในการฟัง ก็
จะทำให้การเรียนภาษาจีนด้อยประสิทธิภาพลง ส่งผลกระทบต่อ
คุณภาพการเรียนของนักเรียน หรือผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งปัจจัยที่ถือได้
ว่ามีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านภาษาแม่ซึ่ง
หมายถึง การโยกย้ายทางภาษา แบ่งเป็นการโยกย้ายทางบวกและ
การโยกย้ายทางลบ 2) ปัจจัยด้าน ความรู้เดิมทางภาษา ได้แก่ เสียง
หน่วยคำ และการสะกดคำ 3) ปัจจัยด้านความสามารถทางภาษา
ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ความสามารถในการเข้าและถอดรหัสของ
เสียง ความสามารถในการเข้าใจ ไวยากรณ์ ความสามารถในการ
เรียนรู้แบบอุปนัย และความสามารถในการจดจำสิ่งต่าง ๆ 4)
ปัจจัยด้านทัศนคติทางอารมณ์ ซึ่งได้แก่ ทัศนคติทางภาษาและ
แรงจูงใจ (นุจรีย์ สุทธิพันธ์, 2562) จากที่ได้กล่าวไป ผู้เขียนจึงสนใจ
ที่จะศึกษาองค์ประกอบของการสื่อสารและปัจจัยที่สำคัญต่อ
รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีน ปัญหาการจัดรูปแบบการเรียน
การสอน รวมถึงรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน และ
แนวทางในการปรับตัว เพื่อช่วยให้สามารถประสบความสำเร็จใน

การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน
ภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลเพิ่มมากขึ้น

องค์ประกอบของการสื่อสารและปัจจัยที่สำคัญต่อรูปแบบการ เรียนการสอนภาษาจีน

1. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) คือ
สามารถพูดได้อย่างราบรื่น และมีการสื่อความหมายได้ในขณะที่
เผชิญกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตประจำวัน ทักษะการ
สื่อสารเป็น ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การ
คิด รวมทั้งการตีความข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อย่างเข้าใจใน
สถานการณ์ต่าง ๆ

2. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา สามารถพูดด้วยถ้อยคำที่
สุภาพในการโต้ตอบการสนทนารวมถึงมีความเหมาะสม โดยเฉพาะ
รูปแบบและความหมายของประโยคที่เหมาะสม ซึ่งสิ่งที่สำคัญ คือ
ความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นที่มีต่อบุคคลหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์
หนึ่ง การมีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อเนื้อหาและต่อผู้รับสาร ทำให้
กระบวนการสื่อสารประสบความสำเร็จ ซึ่งจะสามารถนำไปสู่
ความสำเร็จของความเหมาะสมของการใช้ภาษาในการสื่อสารข้าม
วัฒนธรรม (วิรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา, 2562)

3. ความถูกต้องของการใช้ภาษา สามารถพูดโดยใช้ภาษาที่
เข้าใจง่ายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ที่กำหนดไว้ โดยสามารถสื่อ
ความหมายให้ผู้ฟังและผู้พูดเข้าใจตรงกัน

4. ความหลากหลายที่อยู่ในขอบเขต การใช้ภาษาที่ถูกต้อง ใช้คำศัพท์ รูปแบบประโยคที่หลากหลายและไวยากรณ์ที่เหมาะสม (ประภาพร แสงงาม, 2561)

นอกจากนี้ ตามแนวคิดของวอลเบอร์กปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ

1) ปัจจัยด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์เดิม เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2) ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วยพฤติกรรมการสอนของครูและกลยุทธ์ในการเรียนของนักเรียน

3) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่บ้านและสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน (นุจรีย์ สุทธิพันธ์, 2562)

จากที่ได้กล่าวไปจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบของการสื่อสารนั้นไม่ว่าจะเป็นความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ความเหมาะสมของการใช้ภาษา และที่สำคัญความถูกต้องของการใช้ภาษา องค์ประกอบเหล่านี้ถือได้ว่ามีความสำคัญต่อรูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

ปัญหาการจัดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีน ในการสื่อสาร ข้ามวัฒนธรรม

1. ความต้องการเรียนภาษาจีนมีมาก เห็นได้จากการเปิดสอนภาษาจีนในโรงเรียนต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน ค่อนข้างมีจำนวนมาก แต่สิ่งที่เป็นปัญหาคือ การจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลอย่างชัดเจน

2. แบบเรียนที่ใช้ในประเทศไทยขาดความเหมาะสม แบบเรียนที่นิยมใช้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นแบบเรียนที่ขาดความเชื่อมโยงและความต่อเนื่องในบริบทของเนื้อหา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนในระบบหรือนอกระบบ

3. วิธีการสอน ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ครูผู้สอนขาดเทคนิค การสอน เช่น การดึงดูดความสนใจของผู้เรียน การสอนขาดความหลากหลาย เป็นต้น (ศุภญ์จินศึกษา สถาบันเอเชีย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551)

4. การไม่ใส่ใจเรียนรู้วัฒนธรรมและสิ่งต่างๆ รอบตัว การหลบเลี่ยงที่จะพบเจอคนแปลกหน้า ไม่พยายามปรับตัวให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ในวัฒนธรรมใหม่ ยึดติดกับความคิดแบบเดิม ไม่พยายามเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่

5. การรับรู้ที่ขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะความไม่เข้าใจในรูปแบบของการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมถึงท่าทางในการสื่อสารด้วย (พัชรภา เอื้ออมรวิชิ, 2559)

นอกจากนี้ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2559) ได้กล่าวว่า การจัดทำสาระหลักสูตรไม่ได้วิเคราะห์สภาพความต้องการ

ของผู้เรียน และการนำไปใช้จริง ทำให้สาระการเรียนรู้ไม่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ขาดครูชาวไทยที่มีความรู้ภาษาจีน ควร มีครูสอนภาษาจีนชาวไทยประจำการที่โรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ (นุจริย์ สุทธิพันธ์, 2562) ที่ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการฟังภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตร ภาษาจีนมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ กรณีศึกษา นักศึกษาที่เข้าร่วม โครงการ In Country Study Program ประจำปีการศึกษา 2560 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อทักษะการฟังภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรภาษาจีนมากที่สุด คือ ปัจจัยด้านการสอน ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.17 รองลงมา คือ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ค่าเฉลี่ย อยู่ที่ 4.13 ส่วนปัจจัยด้านตัวผู้เรียนมีผลต่อทักษะการฟังภาษาจีน ของนักศึกษาน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.06 และที่สำคัญพบว่า เมื่อนักศึกษา กลับจากประเทศจีน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.82 มีระดับความสามารถทางด้าน การฟังภาษาจีนอยู่ในระดับสูง

รูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน เพื่อประยุกต์ใช้ในการ สื่อสารข้ามวัฒนธรรม

1. ขั้นตอนการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในการเรียน การสอนภาษาจีน ขั้นการนำเสนอเนื้อหา จัดเป็นขั้นการสอนที่ สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะเสนอข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่ง เป็น การนับเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยเฉพาะ โครงสร้างไวยากรณ์ การออกเสียง และรูปประโยค เป็นต้น

2. ขั้นฝึกปฏิบัติ เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการนำเสนอเนื้อหาโดยอาจนำเสนอแบบซ้ำๆก็ได้ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจมากขึ้น ซึ่งควรเน้นจุดมุ่งหมายที่ทำให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก โดยในการฝึกปฏิบัตินั้น Harmer (2546 อ้างถึงใน ประภาพร แสงงาม, 2561) ได้กล่าวว่า หลักการสอนทักษะการพูดพื้นฐานควรประกอบไปด้วย 3 แนวทาง ได้แก่

1. การฝึกซ้อม การให้นักเรียนได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็นกันอย่างอิสระ และมีความยืดหยุ่น โดยเปิดโอกาสให้ได้ฝึกซ้อมการพูดจริงนอกห้องเรียน ประโยคสนทนาขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนค่อยๆเกิดความเข้าใจว่าการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศจริงๆในสถานการณ์จริงเป็นอย่างไร

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับ เป็นกิจกรรมการพูดซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องพยายามใช้ภาษาทั้งหมดที่เขารู้ โดยเฉพาะในสถานการณ์ต่างๆ โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ทั้งครูและนักเรียนมีประโยชน์ในการปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ

3. การทำให้นักเรียนสนใจและการมีส่วนร่วมกิจกรรมการพูดที่ดีและเหมาะสม ควรสร้างแรงจูงใจและให้ความสนุกสนานแก่ผู้เรียน โดยเฉพาะการชมเชย หรือยกย่อง

4. การสังเกตผ่านสถานการณ์ต่างๆระหว่างผู้ส่งสาร ผู้รับสาร และสภาพแวดล้อมทางสังคมตามปัจจัยดังต่อไปนี้

4.1 ให้ความสำคัญในเรื่องการเรียนภาษาจีนด้วยการผ่านการฝึกฝนในสถานการณ์จริง แนวคิดของการสอนแบบเชิงประสบการณ์ เน้นที่ผู้เรียนจะต้องอยู่ร่วมในกระบวนการของกิจกรรมการฝึกการใช้ภาษา ซึ่งถือเป็นหลักสำคัญของกระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียน การเรียนการสอนในแนวคิดนี้เน้นให้ผู้เรียนมีความคิดที่อยากเข้าร่วมทำกิจกรรมต่างๆในห้องเรียนด้วยตนเอง และเมื่อผ่านกระบวนการสัมผัสและเรียนรู้เนื้อหาของบทเรียนด้วยตนเอง โดยความรู้ทางภาษาจีนนั้นจะค่อยๆซึมซับเข้าไป

4.2 ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความคิดริเริ่มของผู้เรียน การจัดรูปแบบการสอนนี้จะเน้นให้ความสำคัญกับภูมิหลังของผู้เรียน เนื่องจากปัจจัยต่างๆที่เป็นภูมิหลังของผู้เรียนทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรมจะส่งผลต่อการเรียนรู้ ควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่ม และทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนด้วยตนเอง

4.3 ให้ความสำคัญกับการสร้างสถานการณ์จำลองเพื่อการฝึกฝนภาษาจีน การสร้างสถานการณ์จำลองที่เสมือนจริง การสร้างบทบาทสมมุติระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ซึ่งมีความสำคัญต่อการฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เนื่องจากทำให้ผู้ฝึกภาษาได้ฝึกใช้ภาษาจีนจริง ๆ ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง

4.4 ให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนการสอนที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน โดยแนวคิดในการจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ จะ

ให้ความสำคัญในเรื่องของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนเป็นหลัก และอาศัยความยืดหยุ่นในการสื่อสาร (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559)

5. ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะการทดลองใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งอาจจำลองมาหรือเป็นสถานการณ์จริง การฝึกในขั้นตอนนี้ ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดให้มาเหมือนดังการฝึกในขั้นการฝึก แต่เป็นการใช้ภาษาเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตนเอง (ZHONG BINGLING, 2561) โดยจากข้อเสนอแนะจากงานวิจัยของของวรากร แซ่ฟุ่น และคณะ (2560) ในการแก้ไขปัญหาคำจัดการเรียนภาษาจีน พบว่า 1. ควรมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีมาช่วยเป็นสื่อในการเรียนการสอนที่ทันสมัยทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง 2. ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้เรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และให้สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน 3. ควรมีการฝึกฝนทักษะด้านการพูด การฟังบ่อย ๆ ทั้งนี้ควรฝึกให้นักเรียนเรียนจาก สถานการณ์จริงและการเรียนรู้จากชีวิตจริง เช่น การสื่อสารสนทนากับสมาคมชาวไทยเชื้อสาย จีนบ่อย ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของนุจรีย์ สุทธิพันธ์ (2562) ที่ได้กล่าวว่า จากการสัมภาษณ์นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นตรงกันว่าทักษะที่มีความสำคัญในการเรียนภาษาจีนและการทำงานในอนาคตคือ ทักษะการฟังและการพูด ซึ่งนักศึกษาคนที่ 1 กล่าวว่า หากฟังไม่ได้ก็ไม่สามารถสื่อสารกับผู้สอนได้

ดังนั้นการฟังจึงเป็นทักษะสำคัญ เพราะการสื่อสารอันดับแรกจะต้องพูด และการที่จะสื่อสารได้จะต้องฟังให้เข้าใจเสียก่อน นักศึกษาคนที่ 3 กล่าวว่าคงจะหนีไม่พ้นทักษะการฟังและการพูด เพราะในการทำงานเราต้องใช้ทักษะเหล่านี้ในการประสานงานกับคนในองค์กร รวมถึงทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาจีนและการทำงานในอนาคต คือ ทักษะการฟัง รองลงมาคือทักษะการพูด เพราะทั้งสองทักษะนี้มีความจำเป็น หากผู้เรียนมีปัญหาในการฟังและการพูดก็จะไม่สามารถเรียนได้อย่างเข้าใจ ในเวลาที่ต้องทำงานก็ไม่สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ

โดยการพัฒนาทักษะการพูดสามารถทำได้ดังต่อไปนี้

1. การฝึกพูดให้คล่อง การพูดเป็นทักษะที่ต้องนำความรู้ทางภาษาทั้งหมดมาใช้ ครูสามารถฝึกให้นักเรียนฝึกพูดให้คล่องด้วยกิจกรรมต่างๆ โดยอาจจำลองสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น เช่น กิจกรรมนันทนาการภาษาจีน เป็นต้น

2. การฝึกพูดโดยกำหนดหัวข้อและภาระงาน การจัดกิจกรรมโดยให้นักเรียนฝึกพูดเป็นกลุ่มย่อยตามความถนัด หรือตามหัวข้อต่างๆ เช่น การอภิปรายการโต้วาที การหาเหตุผลประกอบในประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของผู้เรียน เป็นต้น

3. การฝึกการพูดโดยกิจกรรมการอภิปราย ผู้สอนจะต้องเลือกกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งจะเริ่มต้นจากสิ่งที่ยากที่สุด และเป็นสิ่งที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน จากนั้นจึงดำเนินกิจกรรม โดยให้มีผู้สังเกต และเมื่อสิ้นสุดลง ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันอภิปรายว่ากิจกรรมที่ดำเนินไปนั้น มีข้อบกพร่องอย่างไร มี

จุดไหนที่ต้องปรับปรุงและแก้ไขบ้าง ซึ่งสามารถอธิบายภาพ ความแตกต่างของภาพ เป็นต้น ซึ่งถ้าผู้พูดไม่สามารถใช้ภาษาจีนได้ อย่างคล่องแคล่วครูอาจช่วยให้คำแนะนำ และบางช่วงอาจใช้ ภาษาไทยแทนได้ เพื่อฝึกการใช้ภาษาในเบื้องต้น

4. เน้นการปฏิสัมพันธ์ของการพูดในรูปแบบต่างๆ เป็น กิจกรรมที่มีกรอบโครงสร้าง มีภาระงานและเป้าหมายในการสื่อสาร ที่ชัดเจน (ประภาพร แสนงาม, 2561)

แนวทางในการปรับตัวเพื่อช่วยให้สามารถประสบความสำเร็จใน การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมทั้งผู้สอน และผู้เรียน

การสื่อสารเป็นกระบวนการในการถ่ายทอดสารจากผู้ส่งสาร ไปยังผู้รับสาร เพื่อสร้างความเข้าใจ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ใด วัตถุประสงค์หนึ่ง ซึ่งมีความแตกต่างกับการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้ฟังที่มีความแตกต่างกันทั้งบริบททางสังคม และ วัฒนธรรม ดังนั้น จึงสามารถสรุปแนวทางในการปรับตัวเพื่อช่วยให้ สามารถประสบความสำเร็จในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมทั้ง ผู้สอน และผู้เรียน ดังต่อไปนี้

1. การใช้ภาษากาย ซึ่งก็คือการใช้ท่าทางประกอบ เพื่อการ เรียนรู้จากสิ่งต่างๆรอบตัว นอกจากนี้สิ่งที่คู่สนทนาต้องมีในระหว่าง การสนทนา เช่น ความสามารถในการส่งสาร การตีความ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ความสามารถในการประมวลสารที่ส่ง ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เป็นต้น

2. การใช้สื่อต่างๆ เช่น การดูละครทีวี หรือคลิปวิดีโอสั้น การ
ซื้อ CD เสียงมาฟัง เป็นต้น

3. การให้ผู้เรียนมีส่วนช่วยให้อาจารย์ต่างชาติเข้าใจใน
วัฒนธรรมไทย และสามารถปรับตัวได้ โดยมีการอธิบายถึง
วัฒนธรรมต่างๆ รวมถึงการชักชวนให้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ

4. การเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมของประเทศจีน
สำหรับผู้สอนก่อนที่จะเดินทางเข้ามาทำการสอนในประเทศไทย
และผู้เรียนก่อนจะเริ่มเรียนก็ควรมีการศึกษาหรือทบทวนเนื้อหา
ต่างๆก่อนเข้าเรียน ซึ่งจะส่งผลทำให้เกิดความเข้าใจ และช่วยเพิ่ม
ความมั่นใจในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอีกด้วย (พัชรภา เอี่ยมรว
นิช, 2559)

นอกจากนี้ พรพะเยาว์ กังเม และดวงทิพย์ เจริญรุกษ์ เพื่อน
โชติ (2557) ได้กล่าวว่า การประยุกต์ใช้การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม
ในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้อง
พยายามทำความเข้าใจใน 3 อธิพลเหล่านี้ ได้แก่

1. อธิพลทางวัฒนธรรม เป็นการมองวัฒนธรรมในวงกว้าง
ในด้านค่านิยมและโลกทัศน์ต่างๆ ซึ่งในปัจจุบันอธิพลต่างๆจาก
ต่างประเทศแพร่กระจายผ่านช่องทางต่างๆได้อย่างรวดเร็วและ
กว้างขวาง

2. อธิพลทางวัฒนธรรมสังคม เป็นการมองวัฒนธรรมใน
ระดับแคบลงมา เป็นการเข้าใจว่าคนๆนั้นเป็นกลุ่มคนไหนในสังคม
เช่น เพศ อายุ อาชีพ ชาติพันธุ์ และสภาพคนในสังคมต่างๆ ซึ่งคน
แต่ละกลุ่มสังคมจะมีวัฒนธรรมย่อยที่แตกต่างกัน โดยมองรวมถึง

บทบาทและความสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคลต่างๆที่ถูกกำหนดมา และความคาดหวังของบุคคลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของกลุ่มคนนั้นๆในสังคม

3. อิทธิพลทางวัฒนธรรมจิตวิทยา เป็นการเข้าใจในกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบความคิด ทักษะคิด การรับรู้ รวมถึงกระบวนการแยกประเภท/จัดกลุ่มภายในความคิดของบุคคลแต่ละวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เพื่อสร้างความเข้าใจในด้านวัฒนธรรมต่างๆร่วมกัน โดยใช้การสื่อสารเป็นสื่อกลาง ในการทำความเข้าใจร่วมกัน

รวมถึงวีรัช วงศ์ภินันท์วัฒนา (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้ภาษาไทยในกระบวนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของนักศึกษาต่างชาติ ซึ่งพบว่ามีข้อเสนอแนะที่น่าสนใจที่สามารถใช้ประยุกต์ในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมได้ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

1. การเข้าใจกระบวนการสื่อสารระหว่างบุคคลที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมนั้น ทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลและสร้างทัศนคติที่ดีต่อกันระหว่างผู้ส่งสาร และผู้รับสาร โดยเฉพาะผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องในการสื่อสารกับคนต่างชาติ เช่น อาจารย์ นักศึกษา หรือเจ้าหน้าที่บริการการศึกษา เป็นต้น

2. การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจำเป็นต้องอาศัยอยู่ในถิ่นที่มีความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรม ย่อมต้องปรับตัวให้เข้ากับบริบทแวดล้อมไม่จะเป็นการสื่อสาร หรือการปรับตัวเพื่อความ

สะดวกในการดำรงชีวิตอย่างปกติสุข การสร้างความรู้ความเข้าใจในกระบวนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมจึงเป็นเรื่องหนึ่งที่มีผู้สื่อสารควรตระหนักถึงความสำคัญของทักษะต่างๆ ภาษา ความรู้ และทัศนคติ ระบบสังคม และวัฒนธรรมต่าง ๆ

3. กระบวนการสื่อสารระหว่างของคนในประเทศทางตะวันออก และประเทศทางตะวันตกมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกันตามค่านิยม ความเชื่อ ศาสนา และวัฒนธรรม การศึกษาวิจัยกระบวนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของคนแต่ละเขตอาจสะท้อนให้เห็นลักษณะเฉพาะของกระบวนการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมอันจะเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารทางการทูต เศรษฐกิจ และที่สำคัญคือประโยชน์ทางการศึกษา และความสัมฤทธิ์ผล

นอกจากนี้ สิ่งที่สำคัญสำหรับการประยุกต์ใช้การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีน คือ การปฏิสัมพันธ์ ซึ่งเป็นกระบวนการของการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยการส่งข้อมูลข่าวสารนั้นจะมีผลกระทบต่อกัน กรอบความคิด ของการจัดการเรียนการสอนแบบปฏิสัมพันธ์ คือ การเรียนการสอนในห้องเรียนตามเนื้อหาของตำราโดยมีผู้เรียนเป็นองค์ประกอบหลัก และครูผู้สอนที่ได้วางแผนการสอนอย่างเป็นระบบ ครูผู้สอนดำเนินการสอนให้ความรู้อย่างมีระบบ โดยเน้นให้ผู้เรียนฝึกการคิด ฝึกทักษะการพูด ฝึกทักษะการเขียน

หลักสำคัญพื้นฐานของการสอนแบบปฏิสัมพันธ์คือ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียน

เกิดการเรียนรู้ความรู้อย่างต่าง ๆ พร้อมทั้งมีทักษะทางด้านการใช้ภาษา เมื่อผ่านกระบวนการลงมือปฏิบัติและฝึกฝนอย่างจริงจัง ซึ่งกระบวนการปฏิบัติจริงนี้ เป็นการปรับบทบาทของผู้เรียนให้เปลี่ยนแปลงจากเดิมที่จะมีหน้าที่เพียงแค่นั่งเรียน ฟังครูผู้สอน บรรยายเพียงอย่างเดียว ปรับเปลี่ยนมาเพื่อให้มีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น ด้วยรูปแบบและวิธีการเช่นนี้จะช่วยผลักดันให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการใช้ความคิดวิเคราะห์ (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559)

ดังที่สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2559) ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมในการจัดรูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนว่า ผู้สอนควรให้ความสำคัญในเรื่อง

1. การให้คำชี้แนะที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความรู้สึกรักอยากเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเป็นการปรับทัศนคติของผู้เรียนที่มักจะรอการสอนหรือป้อนข้อมูลเพียงด้านเดียวจากผู้สอน สิ่งที่สำคัญ คือ การเน้นผู้เรียนเป็นจุดศูนย์กลาง เน้นการพยายามเข้าใจในสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันโดยเฉกภาพการเน้นการจำลองสถานการณ์ หรือกิจกรรมที่เอื้อให้เกิดการฝึกหรือการเรียนรู้ภาษาจีน

2. ผู้สอนต้องบริหารจัดการกับเนื้อหาการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน หากเนื้อหาหายากหรือง่ายเกินไป จะส่งผลทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน เนื่องจากตามไม่ทันในสิ่งที่ครูสอน แต่หากเนื้อหาว่าง่ายเกินไป ผู้เรียนก็จะขาด

ความสนใจในบทเรียน รวมถึงรูปประโยค ไวยากรณ์
ต่าง ๆ

3. ผู้สอนต้องไม่ละเลยในเรื่องการพูดชื่นชมผู้เรียน ในจุดเล็ก
จุดน้อยที่เห็นความก้าวหน้าของผู้เรียน ผู้สอนควรจะพูดให้กำลังใจ
และประเมินความก้าวหน้าอยู่เสมอ หากเมื่อผู้เรียนมีปัญหาการ
เรียนที่ยุ่งยาก ผู้สอนควรต้องศึกษาทำความเข้าใจจิตใจของผู้เรียน
ด้วยความเข้าใจ ช่วยเหลือแก้ปัญหาต่างๆ ให้กับผู้เรียน โดยผู้สอน
จะต้องสามารถหาวิธีบริหารจัดการให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน
เพื่อสร้างความมั่นใจให้เกิดแก่ผู้เรียนในการสื่อสาร และการทำความเข้าใจกับบทเรียน

4. ผู้สอนจะต้องมีความสามารถพลิกแพลงและปรับวิธีการ
สอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีระดับที่แตกต่างกันได้ ซึ่งประเด็น
สำคัญคือ จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาและสามารถ
วิเคราะห์ รวมถึงการจับประเด็นปัญหาของผู้เรียนได้ตรงจุด เพื่อให้
คำชี้แนะที่ถูกต้องเหมาะสมแก่ผู้เรียน ซึ่งควรมีระบบการพัฒนา
คุณภาพอาจารย์ผู้สอน โดยการเปิดพื้นที่และโอกาสสำหรับการให้
คณาจารย์ได้แสดงศักยภาพความสามารถอย่างเต็มที่ เพื่อเป็นการ
พัฒนาความรู้และประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง เช่น การเดินทางไป
บรรยาย การเดินทางไปเป็นวิทยากรพิเศษรับเชิญจากสถาบันอื่นๆ
ทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งทำให้คณาจารย์ได้มีโอกาสนในการพัฒนา
ตนเองในด้านวิชาความรู้และประสบการณ์อย่างต่อเนื่อง

จะเห็นได้ว่า แนวทางในการปรับตัวเพื่อช่วยให้สามารถ
ประสบความสำเร็จในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมทั้งผู้สอน และ

ผู้เรียน ประกอบไปด้วยปัจจัยที่สำคัญหลายประการ เช่น การเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ เพื่อให้การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมของเฉพาะภาษาที่สอง ทำได้สะดวกและดียิ่งขึ้น และสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ การใช้ภาษากายเพื่อการเรียนรู้จากสิ่งต่างๆ รอบตัว นอกจากนี้สิ่งที่คู่สนทนาต้องมีในระหว่างการสนทนา เช่น ความสามารถในการส่งสาร ปฏิสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนา ซึ่งสามารถช่วยสร้างประสิทธิภาพในการส่งสาร และรับสารได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงยังเชื่อมโยงและสอดคล้องกับอิทธิพลทางวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ ด้วย

บทสรุป

การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจ และสื่อสารกันในสภาพแวดล้อมใดสภาพแวดล้อมหนึ่ง เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพในการทำงานหรือการดำรงชีวิต และที่สำคัญคือการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะในปัจจุบันคือ รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนกำลังเป็นที่นิยมและแพร่หลายในระบบการศึกษาในสังคมไทยและในหลายๆประเทศ รวมถึงความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา ซึ่งสามารถพูดได้อย่างราบรื่น และมีการสื่อความหมายได้ในขณะที่เผชิญกับสถานการณ์ต่างๆในการดำรงชีวิตประจำวัน ทักษะการสื่อสารเป็น ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การคิด รวมทั้งการตีความข้อมูลข่าวสารอย่างเข้าใจในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งอาจจะให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้

ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการนำเสนอเนื้อหา โดยอาจนำเสนอแบบซ้ำๆก็ได้ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจมากขึ้น โดยองค์ประกอบเหล่านี้ที่ได้กล่าวไป ถือได้ว่ามีความสำคัญต่อ รูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนให้เกิดประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม นอกจากนี้ แนวทางในการปรับตัวเพื่อช่วยให้สามารถประสบความสำเร็จในการ สื่อสารข้ามวัฒนธรรมทั้งผู้สอน และผู้เรียน ได้แก่ การใช้ภาษากาย เพื่อการเรียนรู้จากสิ่งต่างๆรอบตัว และทำความเข้าใจกับผู้ที่อยู่ ท่ามกลางความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรม การใช้สื่อที่หลากหลาย ประกอบในการศึกษา ในการจัดรูปแบบการเรียนการสอน รวมถึง เน้นการจัดกิจกรรมการสอนที่หลากหลาย และนำเสนอใจเพื่อให้ การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมโดยเฉพาะในภาษาที่สองเกิด ประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

BINGLING, Z. (2018). *kānphatthana chut kitṭhakam*
kānsūsan phasā Chīn samrap nakriān chan
matthayommasuksā pī thī sōng. [The
Development of Chinese Communication-Based
Learning Package for Thai Grade 8 Students]
(Master's thesis, Burapha University).

- Chalermchai, A. (2010). k̄n songsōm k̄n r̄iān k̄nsō̄n
phāsā Ch̄n. *Basic Education Research Journal*. 10
(3) , 7-11.
- Chotivachira, B et al. (2018). *rū̄pbǣp k̄nch̄atk̄n suksā̄
khām wātthanatham khō̄ng k̄nsō̄n phāsā Thai
nai thāna phāsā tāngprathēt nai radap parinyā tr̄i
khō̄ng mahāwītthayālai nai prathēt Thai læ
prathēt sathāranarat Kaolītai*. [A Model of Cross-
Cultural Educational Management of Bachelor’s
degree in Thai as a Foreign Language of Thai
Universities and Republic of Korea Universities]
(Doctoral thesis, Chulalongkorn University).
- Euamornvanich, P. (2016). k̄nsuksā̄ panhā k̄nsūsān
rawāng wātthanatham læ nǣōthāng k̄n prap tuā
khō̄ng ‘āchān tāng chāt kap naksuksā̄ Thai nai
mahāwītthayālai rā̄tchaphat nai khēt Krung Thēp
Mahā Nakhō̄n. [Intercultural Communication
Problems and Adjustment between Foreign
Instructors and Thai Students at Rajabhat Universities

in Bangkok]. *Dhonburi Rajabhat University Journal*.
10(2), 79-87.

Kongmae, P. and Jarearnruk, D. (2014). *khwāmsāmāṭ
thāṅgkān sūsān khām watthanatham læ kān prap
tūā khōṅ naksuksā Čhīn Mahāwitthayālai Rangsit*.
[Intercultural Communication Competence and
Selfadaptation of Chinese Students in Rangsit].
*Journal of Finance, Investment, Marketing and
Business Management*. 4(1), 634-642.

Office of the Education Council. (2016). *rāiṅgān
kānwichai phūā phatthana rabop kānchātkaṅ
riān kānsōṅ phasā Čhīn nai prathēt Thai : koṛani
suksā mahāwitthayālai pak king sāthāranarat
prachāchon Čhīn nai kānsōṅ phasā Čhīn hai kē
chāotāngchāt*. Bangkok: Ministry of Education.

Sanyham, P. (2018). *thaksa kānsūsān phasā Čhīn khōṅ
nakriān radap matthayommasuksā nai prathēt Thai*.
[Chinese Communication Skills of Secondary
School Students in Thailand]. *Journal of Education
Studies*, 1(5), 1-10.

Suttiphan, N. (2019). *patchai thī mī phon tō thaksa kān fang phāsā Čhīn khōng naksuksā laksūt phāsā Čhīn mahawitthayalai Walai lak*. [Factors Affecting Chinese Language Listening Skills of Chinese Language Students, Walailak University]: The 10th Hatyai National and International Conference. Hatyai University.

Wongpinunwatana, W. (2019). *kānchai phāsā Thai nai krabuānkān sūsān khām watthanatham khōng naksuksā tāng chāt*. [Thai Language Usage in Cross-cultural Communication Process of Freigner Students]. *Journal of Language, Religion and Culture*. 8(1), 1-10.